

Stefan Lesjak

Za to si še PREMAJHNA

Ilustriral: Marko Renko

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6(436.5)-93-32
087.5

LESJAK, Stefan, 1976-
Za to si še premajhna / Stefan Lesjak ; ilustracije Marko Renko. -
1. izd. - Celovec : Mohorjeva, 2017

ISBN 978-3-7086-0950-8

291607552

Stefan Lesjak: Za to si še premajhna

Ilustracije in ovitek: Marko Renko

Jezikovni pregled: Stanislav M. Maršič

Urednik: Adrian Kert

© slovenske izdaje 2017: Mohorjeva založba, Celovec – Ljubljana – Dunaj

Izdala, založila in tiskala Mohorjeva družba v Celovcu, 2017.

Za družbo: Franz Kelih in Karl Hren

1. izdaja: 2017

Naklada: 500

Cena: € 18,00

ISBN 978-3-7086-0950-8

BMB

Bundesministerium
für Bildung

Milena je majhna deklica. Živi v lepi pisani hiši. Zelo rada se igra, rada ima svojo mačko in brata **Davida**, ki je malo starejši od nje, in tudi rada hodi v otroški vrtec. Nekaj pa jo v zadnjem času zelo moti. Kaj bi lahko motilo tako majhno deklico?

No, poglejmo!

Prejšnji teden je bila **Milena** z očetom na travniku. S seboj sta imela zmaja. Pihal je veter in oče je izpustil **pisanega zmaja** v zrak. Zmaj je letel vedno višje in višje. Milena ga je občudovala in tudi sama ga je želela držati, da bi ga spustila še višje ter z njim delala kroge in druge umetnine.

Vprašala je očeta: „**Tatej**, a lahko držim tudi jaz zmaja in z njim letim po zraku?”

„Ne, Milena, za to si še premajhna!”
ji je odgovoril oče.

Doma je mama likala. **Mama** je rada likala in si ob tem pela pesmico. Milena jo je opazovala in si predstavljala, kako prijetno in zanimivo mora biti likanje.

Ni videla na likalno desko, zato si je vzela majhen stolček. Splezala je nanj in očarano gledala likanje. Glava ji je šla z likalnikom sem in tja, sem in tja. Ko je tako nekaj časa opazovala, je vprašala:

„**Mamica**, lahko tudi jaz malo likam?“

„Ne, Milena, za to si še premajhna!“
ji je odgovorila mamica.

V vrtcu so tudi otroci, ki gredo naslednje leto v šolo. Vrtnarica teta **Danica** z njimi že vadi za šolo in z njimi malo piše, malo računa, reže s škarjami in lepi z lepilom. Tudi **Milena** bi najraje šla že naslednje leto v šolo. Zato se je hotela naučiti pisanja, računanja, rezanja in lepljenja.

Ko se je spet srečala skupina predšolskih otrok, se jim je pridružila tudi ona.

Ko jo je zagledala teta Danica, se je Milena postavila pred njo, dala roke za hrbet in jo vprašala: „Teta Danica, a lahko tudi jaz pišem, računam, režem in lepim?“

„Ne, Milena, za to si še premajhna!“
ji je odgovorila teta Danica.

Milena je bila zelo rada na kmetiji strica **Romana**.

Tam so imeli krave, svinje, kokoši, zajce in mačke. Stric **Roman** in njegova žena sta vsak večer krmila živali. V velikih vedrih sta nosila majhnim **prašičkom** hrano.

Milena je to že večkrat opazovala. Zdaj je želela postati tudi ona majhna kmetica in pomagati. Obula si je **rožnate** škornje in šla v hlev.

„stric **Roman**, a lahko nesem vedro s hrano in nakrmim prašičke?“

„Ne, Milena, za to si še premajhna!“
ji je odgovoril stric.